Dosarul nr. 2-17799/24

HOTĂRÂRE
ÎN NUMELE LEGII

23 aprilie 2026 mun. Chişinău

Judecătoria Chişinău (sediul Rîşcani)
Instanţa de judecată compusă din:
Preşedintele şedinţei, judecătorul Vitalii Ciumac
Grefier Aliona Busuioc

examinând în şedinţă de judecată publică, în sediul instanţei, acţiunea intentată la cererea de chemare în judecată depusă de avocatul Ion Lunca în interesele SRL ”Debit Lex” împotriva lui Vornicescu Svetlana și Vornicescu Evghenii cu privire la încasarea datoriei, dobînzii de întîrziere și compensarea cheltuielilor de judecată și acţiunea reconvenţională intentată de copîrîtul Vornicescu Svetlana împotriva SRL ”Debit Lex”, intervenienți accesorii OCN ”Fagura Marketplace” SRL și Comisia Națională a Pieței Financiare privind nulitatea clauzelor contractuale abuzive,

A CONSTATAT:

Argumentele și poziția reclamantului:

La data de 24 decembrie 2024, avocatul Ion Lunca în interesele SRL ”Debit Lex” a înaintat cerere de chemare în judecată împotriva lui Vornicescu Svetlana și Vornicescu Evghenii cu privire la încasarea datoriei, dobînzii de întîrziere și compensarea cheltuielilor de judecată.

În motivarea acțiunii a invocat că, la 22 iunie 2023 între compania OCN ”Fagura Marketplace” SRL și compania SRL ”Debit Lex” a fost încheiat contractul de cesiune. Despre cesionarea creditului nebancar contractat de către pârât acesta a fost informat prin scrisoare recomandată, fapt confirmat prin copia avizului de recepție și a chitanței poștale anexate la actele dosarului, cât și prin apeluri telefonice.

De asemenea, menționează că, temei juridic de încasare a datoriei servește contractul de împrumut nr. 102204194303 încheiat la 17 octombrie 2022, prin care împrumutătorul OCN ”Fagura Marketplace” SRL a oferit un împrumut sub formă de mijloace bănești cu dobândă, în sumă de 1300 euro, transferul căruia a reprezentat echivalentul sumei de 23821,05 lei. Recepționarea mijloacelor bănești de către pârât de la cedent se confirmă prin ordinul de plată bancar, unde la compartimentul beneficiar este indicat numele, prenumele, codul IBAN cât și codul fiscal al pârâtului care coincide cu cele indicate în contractul de împrumut și cu extrasul din Registrul de stat al populației deținut de către Agenția Servicii Publice.

Totodată, susține că, în conformitate cu pct. 2.3.3 din contract, împrumutul s-a acordat pe un termen de 12 luni pentru nevoi personale. Părțile au convenit de comun acord că dobânda împrumutului va fi de 18,9% anual sau 0,0518% pentru fiecare zi de folosință, fiind stabilit și graficul lunar de rambursare a împrumutului și a dobânzii conform pct. 6.1 din contract.

Partea reclamantă indică faptul că, în perioada de până la depunerea cererii de chemare în judecată, pârâtul a încălcat în mod abuziv clauza contractuală prevăzută de pct. 6.1 din contract, exprimată prin nerespectarea graficului de rambursare a împrumutului. Astfel, pârâtul a achitat corpul împrumutului în sumă de 512,54 euro, dobânda contractuală în sumă de 73,17 euro și comisionul de utilizare în sumă de 39 euro.

Totodată, reclamantul menționează că, solicitarea și eliberarea creditului s-a petrecut prin completarea personală în regim online de pe platforma online a OCN ”Fagura Marketplace” SRL de către pârât, prin includerea datelor sale personale, a sumei de care are nevoie, discutarea la distanță cu

reprezentanții de creditare nebancară. Exprimarea consimțământului de către pârât la încheierea contractului s-a încheiat prin utilizarea mijloacelor electronice, prin comunicarea de către ultimul a codului obținut prin sms la nr. de telefon *****care este reflectat la compartimentul semnătura împrumutatului din contractul de împrumut.

Reclamantul indică faptul că, în vederea soluționării prezentului litigiu pe cale amiabilă, a efectuat numeroase apeluri telefonice către pârât și a expediat scrisori recomandate, fapt ce nu s-au soldat cu nici un rezultat pozitiv în acest sens.

În temeiul celor expuse, reclamantul solicită instanței de judecată, încasarea în mod solidar de la Vornicescu Svetlana și Vornicescu Evghenii în beneficiul SRL ”Debit Lex” a sumei de 787,46 Euro cu titlu de sold restant la împrumut; a sumei de 291,65 Euro cu titlu de dobîndă de întîrziere pentru perioada 17.03.2023-28.02.2025; a sumei de 225,21 Euro cu titlu de penalitate contractuală; a sumei de 4 000 (patru mii) lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică; a sumei de 1049,97 lei (una mie patruzeci și nouă, 97 bani) cu titlu de taxă de stat, a sumei de 200 (două sute) lei cu titlu de taxă de timbru și a sumei de 18,50 (optsprezece, 50 bani) lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Argumentele și poziția pârâtului Vornicescu Svetlana:

În termenul acordat de instanță, pârâtul Vornicescu Svetlana și-a expus poziția sa prin referința anexată la materialele cauzei, prin care a declarat că cu acțiunea depusă de SRL ”Debit Lex” nu este de acord parțial (f.d. 46 – 47).

În motivarea referinței, cu privire la pretențiile privind încasarea dobânzii contractuale și a penalității de întârziere, invocă faptul că, contractul de împrumut conține clauze abuzive, și anume, clauzele înserate la pct. 2.3.4 și pct. 4.1 din care rezultă obligația de plată a dobânzii în mărime de 18,09% anual; pct. 3.2 din care rezultă obligația de plată a taxei/comisionului de utilizare a Platformei*****în mărime de 3% din corpul împrumutului contractat; pct. 5.2 din care rezultă obligația de plată a penalității de întârziere în mărime de 0,04% pe zi. În acest sens, a înaintat acțiune reconvențională și odată cu admiterea acțiunii reconvenționale, pretențiile reclamantului privind încasarea dobânzii contractuale și a penalității de întârziere, urmează a fi respinse ca neîntemeiate.

De asemenea, menționează că, cheltuielile de asistență juridică pentru a fi încasate de către instanță din contul părții care a pierdut procesul în beneficiul părții care a obținut câștig de cauză, acestea trebuie raportate la o serie de criterii, și anume: criteriul necesității, caracterul realemente suportat și criteriul de rezonabilitate în raport cu cuantumul cheltuielilor de asistență juridică solicitate a fi compensate.

Totodată, susține că, în vederea determinării cuantumului compensației acordate, prin prisma practicii CEDO, pentru a face o apreciere corectă, este necesar de a ține cont de: complexitatea cauzei; noutatea și dificultatea problemelor juridice ridicate de speță, aportul avocatului la soluționarea cauzei; timpul și munca depusă de avocat; aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența; faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare; rezultatul obținut; restricțiile de timp impuse de client și de circumstanțele cauzei; natura și durata relației dintre avocat și client; experiența, reputația și abilitatea avocatului; justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; suma despăgubirilor pretinse/obținute în cauză.

Totodată, în jurisprudența constantă a Curții Europene a Drepturilor Omului *(cauza Costin versus România, hotărârea din 26 mai 2005; cauza Străin și alții versus România, hotărârea din 21 iulie 2005; cauza Petre versus România, hotărârea din 27 iulie 2006, etc.)* s-a statuat că partea care a câștigat procesul nu va putea obține rambursarea unor cheltuieli decât în măsura în care se constată realitatea, necesitatea și caracterul lor rezonabil.

Astfel, invocă faptul că, suma de 4000 lei solicitată cu titlu de cheltuieli de asistență juridică este una considerabilă în raport cu complexitatea cauzei și solicită diminuarea acesteia la 500 lei.

Argumentele și poziția reclamantei reconvenționale:

În cadrul examinării cauzei Vornicescu Svetlana a înaintat acțiune reconvențională împotriva SRL ”Debit Lex”, intervenienți accesorii OCN ”Fagura Marketplace” SRL și Comisia Națională a Pieței Financiare privind nulitatea clauzelor contractuale abuzive (f.d. 48 – 52).

În susținerea acțiunii reconvenționale, menționează că, între Vornicescu Svetlana și OCN ”Fagura

Marketplace” SRL a fost încheiat contractul de împrumut nr. 102204194303 din 17 octombrie 2022. Conform contractului, urma să restituie împrumutul acordat în mărime 1300 euro, să achite dobânda în mărime de 18.09% anual, taxa unică de utilizare a Platformei*****în mărime de 3,00% din corpul împrumutului contractat și penalitatea în mărime de 0,04% în caz de întârziere. Ulterior, creanța a fost cesionată către SRL ”Debit Lex”, care a înaintat acțiunea inițială privind încasarea datoriei.

De asemenea, indică faptul că, conform contractului de împrumut nr. 102204194303 din 17 octombrie 2022, obligațiile de plată a dobânzii, rezultă din pct. 2.3.4 și pct. 4.1 din contract, a taxei/comisionului de utilizare a Platformei*****rezultă din pct. 3.2 din contract, mărimea căreia este indicată în acordul utilizatorului Platformei Fagura și a penalității de întârziere rezultată din pct. 5.2 din contract.

Astfel, susține că, având în vedere că contractul de credit în cauză a fost încheiat în ziua adresării reclamantului pentru acordarea creditului, este evident că clauzele contractuale care prevăd plata dobânzii, a taxei/comisionului de utilizare a Platformei și a penalității de întârziere nu au fost negociate. OCN ”Fagura Marketplace” SRL folosind acelaşi tip de contract pentru o multitudine de clienți, iar reclamantul având doar opțiunea de a accepta sau a refuza contractul. Or, după cum reiese din materialele cauzei ”Debit Lex” SRL nu a prezentat nici o probă ce ar demonstra faptul negocierii individuale a clauzelor contractuale dintre OCN ”Fagura Marketplace” SRL şi consumatorul Vornicescu Svetlana, iar simplul fapt că ultima a semnat electronic contractul, nu serveşte temei suficient pentru a constata că contractul a fost negociat de fapt.

Totodată, invocă faptul că, semnarea contractului în aceiași zi când a fost înaintată cererea de acordare a creditului, fără negocierea reală a clauzelor contractuale (mărimea dobânzii, comisioanelor, penalităților, etc), nu poate fi apreciată drept o negociere a contractului. În concluzie, contractul de împrumut în speţă a fost încheiat în baza unor forme standard, care au fost preformulate de către pârât anticipat. Din acest considerent, consumatorul Vornicescu Svetlana a negociat numai valoarea şi obiectul actului juridic, însă nu și condițiile acestuia, având unica posibilitate de a accepta sau de a se abţine de la semnarea acestuia.

Reclamanta reconvențională remarcă faptul că, negocierea directă nu este echivalentă cu prezentarea pachetului de servicii de către creditor și cu obligația de informare, negocierea presupunând, ca partea, împrumutatul/debitorul, să aibă posibilitatea studierii şi modificării clauzelor contractuale.

Astfel, afirmă că, aflându-se într-o situație de inferioritate față de profesionistul OCN ”Fagura Marketplace” SRL, atât din punct de vedere al capacității de negociere, cât şi al nivelului de informare, nu a negociat şi nici nu a avut posibilitatea reală de a negocia şi de a se familiariza cu condițiile contractuale, pe cale de consecință, consideră că clauzele prevăzute la pct. 2.3.4 şi 4.1, în partea ce prevăd obligația de plată a dobânzii, pct. 3.2 în partea ce prevede obligația de plată a taxei/comisionului de utilizare a Platformei***** şi pct. 5.2 în partea ce prevede obligația de plată a penalității de întârziere din contractul de împrumut în litigiu sunt abuzive.

Suplimentar, cu privire la nulitatea dobânzii, a taxei de utilizare a Platformei***** şi a penalității de întîrziere, menționează că analizând contractul de împrumut și acordul utilizatorului, observă că taxa unică de utilizare a Platformei*****constituie 3,00% din corpul împrumutului contractat, ceia ce reprezintă 0,0082 % pe zi (3,00 %+360 zile), iar penalitatea de întârziere constituie 0,04% pe zi. Astfel, constată că mărimea cumulativă a taxei de utilizare și a penalității indicate supra, excedă limita legală de 0,04% din valoarea totală a creditului or, contravin prevederilor art. 15 alin. (7) lit. a) al Legii nr. 202/2013, fiind disproporţionat și nejustificat de mare și dezavantajează considerabil, contrar bunei-credințe, reclamantul.

În această situație, urmează a fi pusă în aplicare, cu respectarea principiului efectivității, sancțiunea prevăzută la art. 15 alin. (9) al Legii nr. 202 din 12.07.2013 or, pârâtul are dreptul să solicite doar restituirea sumei inițiale debursate conform contractului de împrumut acordat, fără revendicarea altor plăți prevăzute în contract (inclusiv dobânda, taxa de utilizare a platformei, penalitățile și orice alt tip de plăți).

Reclamanta reconvențională menționează că, reieșind din cererea de chemare în judecată de bază, cât şi din înscrisurile anexate la ea, rezultă că pînă la adresarea pârâtului ”Debit Lex” SRL în instanța de judecată cu acțiunea de bază, consumatorul Vornicescu Svetlana a efectuat, atât plăți cu titlu de

taxă/comision de utilizare a platformei, cît şi plăți cu titlu de penalitate de întârziere, în conformitate cu prevederile contractuale indicate ante.

Astfel, indicând prevederile art. 328 alin. (1) și alin. (2), art. 329 alin. (1), art. 332 alin. (1), art. 1076 alin. (1) și alin. (3) din Codul civil, solicită instanței de judecată, constatarea caracterului abuziv și declararea nulității absolute a clauzelor contractuale inserate în contractul de împrumut nr. 102204194303 17.10.2022, după cum urmează: pct. 2.3.4 şi pct. 4.1 din care rezultă obligația de plată a dobânzii în mărime de 18,09% anual; pct. 3.2 din care rezultă obligația de plată a taxei/comisionului de utilizare a Platformei***** în mărime de 3,00% din corpul împrumutului contractat; pct. 5.2 din care rezultă obligația de plată a penalității de întârziere în mărime de 0,04% pe zi.

Argumentele și poziția pârâtului reconvențional:

În termenul acordat de instanță, pârâtul reconvențional SRL ”Debit Lex” și-a expus poziția sa prin referința anexată la materialele cauzei, prin care a solicitat respingerea acțiunii reconvenționale înaintată de Vornicescu Svetlana, ca fiind neîntemeiată (f.d. 63 – 70).

În motivarea referinței, menționează că, în primul rând, se impune mențiunea că drepturile și obligațiile contractuale izvorăsc din voința liber exprimată a părților, în condițiile legii. Contractul de credit în litigiu a fost încheiat în formă electronică, cu aplicarea semnăturii electronice, conform dispozițiilor art. 319 şi art. 321 din Codul civil, ceea ce echivalează, din punct de vedere juridic, cu exprimarea consimțământului valabil.

Potrivit art. 319 alin. (1) şi (2) din Codul civil, consimțământul exprimat prin mijloace electronice se prezumă a fi autentic, iar debitorul nu-l poate contesta doar pe motiv că a fost transmis astfel, în condițiile în care a acceptat utilizarea acestui mijloc. Or, Vornicescu Svetlana nu neagă faptul recepționării sumei de 1300 euro, dar invocă pretinsul caracter abuziv al unor clauze contractuale care nici pe aproape nu corespunde cu realității faptice în prezenta speţă.

De asemenea, susține că, după obținerea împrumutului contractat şi utilizarea acestuia după propriul plac, în prezent Vornicescu Svetlana nu încearcă nimic altceva decât să tergiverse momentul restituirii datoriei sub pretextul invocării unor pretinse clauze abuzive din contract chiar şi dacă acest contract este în strictă conformitate cu legea. Or, invocarea caracterului abuziv al clauzelor privind dobânda anuală de 18,9% şi comisionul de 0,04% pe zi, în lipsa unei demonstrații concrete privind dezechilibrul semnificativ creat între drepturile și obligațiile părților, nu poate conduce de plano la constatarea nulității absolute.

Potrivit art. 1072 alin. (1) Cod civil, o clauză este considerată abuzivă doar dacă este propusă de profesionist, nu a fost negociată individual şi dezavantajează considerabil consumatorul, contrar bunei-credințe. Or, simpla lipsă a unei negocieri individuale nu echivalează cu automatismul calificării clauzei ca fiind abuzivă.

În ceea ce priveşte susținerea reclamantei reconvenționale conform căreia nu i-ar fi fost furnizate informațiile precontractuale și, în consecință, ar fi fost indusă în eroare cu privire la conținutul contractului de credit, pârâtul reconvențional invocă faptul că această afirmație este lipsită de temei şi trebuie respinsă ca fiind nefondată.

În primul rând, creditorul și-a executat întocmai obligația de informare precontractuală, în conformitate cu dispozițiile art. 5 alin. (1) şi (2) din Legea nr. 202 din 12.07.2013 privind contractele de credit pentru consumatori. Potrivit acestor prevederi, creditorul este obligat să furnizeze consumatorului informații suficiente, cu scopul de a-i permite să compare mai multe oferte şi să ia o decizie informată. Aceste informații trebuie să fie oferite cu cel puțin 15 zile calendaristice înainte de încheierea contractului, termen care poate fi redus cu consimțământul expres al consumatorului. În cauza de față, acest consimțământ a fost exprimat de către reclamanta reconvențională în mod expres şi liber, fiind consemnat în documentația contractuală. Contractul a fost încheiat online, semnat electronic, iar pârâta a beneficiat de acces la toate clauzele contractuale, inclusiv cele privind dobânda şi comisioanele aplicabile.

În al doilea rând, chiar în ipoteza – inexistentă în speţă – în care ar fi existat un viciu în ceea ce priveşte informarea, reclamanta reconvențională dispunea de un remediu legal expres: dreptul de revocare, în termen de 14 zile calendaristice, fără a invoca motive, în temeiul art. 18 alin. (1) din aceeaşi

Lege nr. 202/2013. Or, pârâta nu a exercitat acest drept. Mai mult, ea a acceptat sumele creditate, le-a utilizat după bunul său plac, şi ulterior a început să efectueze plăți parţiale în contul obligațiilor contractuale. Acest comportament confirmă nu doar valabilitatea contractului, ci şi acceptarea tacită a tuturor clauzelor asumate.

În al treilea rând, până la momentul introducerii cererii de chemare în judecată de către pârâtul reconvențional, reclamanta în acţiunea reconvențională nu a formulat niciun fel de solicitare prin care să denunțe contractul, să conteste clauzele pretins abuzive sau să invoce dificultăți obiective în executarea obligațiilor contractuale. Este pentru prima dată, după introducerea acțiunii de încasare a datoriei, când reclamanta reconvențională ridică problema caracterului abuziv al contractului, ceea ce indică, cu evidență, o atitudine procesuală de victimizare artificială, cu scopul clar de a evita onorarea unor obligații asumate liber.

De asemenea, susținse că, art. 319 alin. (1) şi (4) din Codul civil conferă valoare probatorie deplină contractelor încheiate prin mijloace electronice, prezumând existența consimțământului părții semnatare. În lipsa unor dovezi clare şi convingătoare în sens contrar, acest consimțământ nu poate fi negat. În egală măsură, conform art. 1247 şi 1249 din Codul civil, împrumutatul este ținut să-şi execute obligațiile contractuale în condițiile convenite, iar neexecutarea acestora atrage răspunderea juridică civilă. Argumentul reclamantei reconvenționale, potrivit căruia costul total al creditului ar depăşi valoarea debursată, și prin urmare s-ar impune aplicarea sancțiunii prevăzute de art. 15 alin. (9) din Legea nr. 202/2013, este nefondat și se bazează pe un calcul defectuos, ambiguu şi lipsit de fundament factual solid.

Astfel, indică faptul că, calculul prezentat de reclamanta reconvențională – potrivit căruia dobânda contractuală anuală de 18,9% şi comisionul zilnic de 0,04% ar conduce la depăşirea valorii debursate este realizat în abstract, fără a ține cont de suma efectiv debursată în temeiul contractului, de durata utilizării creditului, de sumele deja rambursate şi de termenele de scadență. Această modalitate superficială de prezentare nu oferă o bază concludentă pentru susținerea depăşirii plafonului stabilit de lege. Or, examinând documentele anexate la cererea de chemare în judecată, se poate constata cu claritate că valoarea totală a sumelor solicitate de către reclamantul principal, cu titlu de dobândă contractuală şi comisioane de gestionare, este de 516,86 euro, compusă astfel: dobândă contractuală achitată – 73,17 euro, dobândă restantă calculată pentru perioada 17.03.2023-28.02.2025 – 291,65 euro, comision de utilizare a platformei electronice – 39 euro, penalitatea restantă calculată pentru perioada 17.03.2023-28.02.2025 – 225,21 euro. Suma totală a costurilor (dobânzi, comisioane și penalitate) – 629,03 euro care nu depăşeşte suma împrumutului acordat.

Astfel, susține că aceste costuri sunt aferente unui credit cu valoare în sumă de 1300 euro, conform mențiunilor din cererea de chemare în judecată şi a contractului ataşat. Mai mult acest cost al creditului este unul din cele mai ieftine care sunt oferite în piața de creditare nebancară. Astfel, în mod evident, costul total al creditului nu depăşeşte valoarea debursată, ceea ce înlătură incidența art. 15 alin. (7) lit. b) din Legea nr. 202/2013. În contextul dat, nici condițiile prevăzute la lit. a) ale aceluiaşi alineat nu sunt întrunite, întrucât rata dobânzii anuale nu depăşeşte 50%, ci este exact 49,9685%, sub plafonul legal. Comisionul zilnic de 0,04%, aplicat asupra soldului utilizat, nu depăşeşte valoarea permisă pe zi din valoarea totală a creditului pentru termenul de utilizare efectivă. Prin urmare, niciuna dintre limitele imperative prevăzute de art. 15 alin. (7) lit. a) şi b) nu este încălcată.

De asemenea, pârâtul reconvențional menționează că, invocarea automată a sancțiunii de la alin. (9) - respectiv limitarea la restituirea doar a sumei debursate – este prematură şi abuzivă, în lipsa unei constatări efective privind depăşirea plafonului de cost legal. Mai mult, reclamanta reconvențională solicită instanţei de judecată să i-a în considerare și faptul că dacă efectuăm un simplu calcul matematic pentru perioada 17.10.2022 (data acordării împrumutului) până la data calculării obligațiilor contractuale solicitate 28.02.2025 observă că acest credit nebancar putea genera un cost suplimentar sub formă de comision, penalitate în mărime de 449,28 euro (1300EUR x 0,04% x 864 zile). Mai mult, creditorul a încasat şi/sau pretinde de la debitor suma de 264,21 euro sub formă de comision, penalitate. Prin urmare, suma solicitată şi sau încasată este practic de două ori mai mică decât cea permisă de legiuitor.

Mai mult decât atât, costurile percepute sunt direct corelative cu utilizarea creditului pe o perioadă extinsă, iar întârzierea semnificativă la plată (563 de zile + perioada 17.03.2023-28.02.2025, 308 de zile,

se conturează foarte clar o întârziere de peste 871 zile la data de 28.02.2025) a contribuit la acumularea acestor costuri. Nu este rezonabil să se invoce prevederile art. 15 alin. (9) pentru a sancționa creditorul pentru o conduită contractuală normală, în condițiile în care întârzierea la plată a fost generată de debitor.

”Debit Lex” SRL, cu privire la legalitatea și validitatea clauzelor contractuale inserate în contractul de credit nr. 102204194303 din 17.10.2022, precizează că autoritatea competentă în domeniul supravegherii activităților de creditare nebancară și al protecției consumatorilor – Comisia Națională a Pieței Financiare (CNPF) a examinat într-o procedură administrativă distinctă, o plângere formulată într-un caz similar, în care era vizat un contract de credit încheiat de aceiași organizație de creditare nebancară. În urma procedurii desfășurate în temeiul competențelor conferite de Legea nr. 192/1998, prin Răspunsul oficial nr. 04-5/1601 din 10.05.2024, CNPF a comunicat concluziile sale referitoare la legalitatea clauzelor contractuale analizate. Din conținutul acestui document rezultă expres că, în baza înscrisurilor și explicațiilor prezentate de creditor, precum și în urma analizei prevederilor relevante din Legea nr. 202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori și a dispozițiilor Codului civil, nu au fost identificate încălcări ale normelor legale imperative care reglementează plafonul maxim al costurilor aferente creditelor acordate consumatorilor. Mai exact, CNPF a constatat că atât rata dobânzii anuale, cât și comisioanele zilnice aplicate în cadrul contractului examinat se încadrează în limitele stabilite la art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202/2013. 22.

De asemenea, afirmă că, CNPF a evaluat clauzele contractuale prin prisma criteriilor de identificare a caracterului abuziv, prevăzute de art. 1069-1081 din Codul civil, precum și în raport cu lista orientativă a clauzelor considerate abuzive conform art. 1077-1079. În acest context, autoritatea de supraveghere a conchis că nu există indicii care să pună la îndoială respectarea cerințelor de transparență, proporționalitate și bună-credință în raportul contractual analizat, iar clauzele examinate nu pot fi calificate ca abuzive, întrucât nu creează un dezechilibru semnificativ între drepturile și obligațiile părților și nu sunt de natură a prejudicia în mod considerabil consumatorul.

Cu privire la solicitarea înaintată de Vornicescu Svetlana privind reducerea cuantumului cheltuielilor pentru asistența juridică la suma de 500 lei, comunică următoarele.

Reclamantul a solicitat compensarea integrală a sumei de 4000 lei, reprezentând costurile suportate pentru servicii de asistență juridică prestate de avocat. Aceste servicii au inclus: consultanță juridică privind prevederile legale aplicabile cauzei; studierea actelor anexate dosarului; redactarea și expedierea cererii de chemare în judecată; verificarea stării dosarului și apeluri telefonice; notificarea debitorului; alte acțiuni relevante.

De asemenea, serviciile au necesitat aproximativ 10 ore de lucru, fiecare oră fiind tarifată cu 400 lei. Acest tarif este în conformitate cu prevederile Hotărârii Consiliului Uniunii Avocaților din Republica Moldova nr. 19-02/27.05.2022 din 27.05.2022, unde la pct. 5 este stipulat că ”Un diapazon rezonabil și recomandabil pentru mărimea tarifelor orare ale avocaților din Republica Moldova este între 70 și 170 euro/oră” (aproximativ 1.374-3.337 lei/oră).

În plus, pentru a crea claritate și transparență vis-a-vis de serviciile prestate și tarifate, la cererea de chemare în judecată este atașat borderoul privind activitatea avocatului și cheltuielile de asistență juridică. În acest borderou, în cel mai desfășurat mod, sunt descrise acțiunile avocatului, timpul alocat pentru acestea și tariful aplicat. Cazul a presupus analiza unui volum considerabil de acte contractuale și juridice, inclusiv contractul de credit inițial, actele de cesiune a creanței și documentele justificative anexate care sunt într-o relație echitabilă cu realitatea economică din piață. Acest proces a necesitat studierea detaliată a clauzelor contractuale pentru a verifica conformitatea cu legislația aplicabilă și pentru a susține validitatea pretențiilor reclamantului.

Totodată, calcularea exactă a datoriilor și penalităților contractuale a implicat operațiuni complexe de verificare, luând în considerare sumele achitate, restanțele acumulate, dobânzile aplicate și alte costuri aferente. Aceste calcule au fost efectuate în mod riguros pentru a reflecta cu precizie situația financiară a debitorilor. În plus, procedurile judiciare specifice cauzelor civile cu valoare redusă au impus respectarea strictă a termenelor și cerințelor procedurale, inclusiv redactarea cererilor și notificărilor și depunerea documentelor justificative în adresa instanței. Acest proces a necesitat o cunoaștere profundă a legislației aplicabile și a practicilor judiciare, subliniind complexitatea speței. Toate aceste elemente confirmă

volumul semnificativ de muncă efectuată de avocat şi importanța eforturilor sale în soluționarea cauzei.

În ceea ce privește necesitatea suportării cheltuielilor pentru acordarea asistenței juridice, menționează că, pârâta până a fi acționată în instanță, nu a dorit să-şi onoreze benevol obligațiile pecuniare ce le are în raport cu reclamantul. În plus, la etapa prejudiciară, având drept scop prevenirea începerii unui proces, reclamantul a somat în mod oficial pârâtul la onorarea obligațiilor sale, însă ultimul, cu rea-credință a ignorat solicitările primite. Respectiv, unicul remediu legal de care dispunea reclamantul în vederea realizării drepturilor sale a fost intentarea unei acțiuni civile, fapt ce necesită asistență juridică calificată.

Prin urmare, constată că cheltuielile de acordare a asistenței juridice sunt necesare. Iar Vornicescu Svetlana în mod nefondat cere reducerea cuantumului compensării la 500 lei, invocând generic criteriile de „realitate, necesitate și rezonabilitate", fără a prezenta o analiză concretă a elementelor ce au condus la această reducere. Nu s-a explicat şi probat în ce mod s- a ajuns la concluzia că doar jumătate din suma solicitată este rezonabilă sau necesară, ceea ce reprezintă o încălcare a obligației de probațiune prevăzută de art. 118 din Codul de procedură civilă.

Argumentele şi poziția intervenientului accesoriu Comisia Națională a Pieței Financiare:

În termenul acordat de instanță, intervenientul accesoriu Comisia Națională a Pieței Financiare și-a expus poziția sa prin referința anexată la materialele cauzei, prin care a invocat că instanța de judecată, în virtutea rolului său activ, este chemată să se pronunțe asupra aspectelor invocate în cererea de chemare în judecată și în cererea reconvențională, în limitele probatoriului administrat, cu respectarea principiului legalității și a convingerii intime, formate în urma unei cercetări obiective, complete și nemijlocite a tuturor probelor administrate în cauză (f.d. 81 – 91).

Totodată, menționează că, pârâtul deține calitatea de consumator, în condițiile în care acesta a beneficiat de credit în scopuri personale (refinanțarea altor credite (pct. 2.3.2 din contract), care nu este legat de activitatea de antreprenor sau cea profesională, iar OCN "Fagura Marketplace" SRL este un profesionist, care desfăşoară activitate profesională pe piața financiară. În aceste condiții, raportului juridic i se aplică regimul juridic prevăzut de Legea nr. 202/2013.

Asfel, indică faptul că, începând cu data de 29.05.2022, legiuitorul a introdus anumite interdicţii/limite legale aferente contractelor de credit pentru consumatori, prevăzute la art. 15 alin. (7) din Legea nr. 202/2013, citat la pct. 17 din prezenta referință. Respectiv, în condiţiile în care norma prenotată este aplicabilă contractului, cuantumul plăților aferente creditului (la caz, dobânda aferentă creditului, taxa/comisionul de utilizare a platformei şi penalitatea), urmează a fi cercetat/analizat prin prisma corespunderii normei prenotate, or, încălcarea limitelor stabilite la art. 15 alin. (7) din Legea nr. 202/2013 generează ilegalitatea clauzelor contractuale corespunzătoare.

În speța dedusă judecății, se atestă că mărimea dobânzii aferente creditului/împrumutului şi mărimea penalității au fost stabilite în limita maximă admisă de lege. Respectiv, nu se învederează temei de constatare a caracterului ilegal al clauzei din care rezultă obligația de plată a dobânzii fixe în mărime de 18,09 la sută anual şi celei din care rezultă obligația de plată a penalității în mărime de 0,04 la sută pe zi.

Cu referire la taxa/comisionul de utilizare a platformei, care a fost stabilită în mărime de 3 la sută din corpul împrumutului, intervenientul accesoriu susține că se atestă încălcarea art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202/2013, or această taxă a fost percepută într-o singură zi, prin ce s-a depăşit limita legală de 0,04 la sută pe zi. De altfel, potrivit pct. 3.2 din contract, împrumutul se eliberează printr-un transfer bancar într-o singură tranșă, în termen de până la o zi lucrătoare, cu reținerea de către împrumutător a taxei de utilizare a platformei. Respectiv, din clauza precitată, rezultă că, în ziua în care se face transferul sumei împrumutate, creditorul percepe de la debitor (prin reținere de la suma împrumutată) taxa de utilizare a platformei în sumă integrală, prin ce admite încălcarea limitei legale admise prin lege. Acest fapt se confirmă și prin înscrisul anexat la cererea de chemare în judecată intitulat „ordin de plată nr. 1514 din 17.10.2022", prin care se atestă că suma debursată a fost mai mică decât valoarea totală a creditului/împrumutului, diferența fiind egală cu cuantumul taxei de utilizare a platformei.

De asemenea, precizează că, norma de la art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202/2013 impune o

limitare legală certă: plafonul maxim al costurilor zilnice aferente creditului excepția dobânzii - este de 0,04% din valoarea totală a creditului, proporţional cu durata efectivă de utilizare a creditului. Norma nu interzice existența comisioanelor, ci interzice aplicarea acestora în sensul juridic al naşterii obligației de plată prin clauza contractuală, al impunerii lor prin solicitare expresă ori al stingerii lor prin reținere sau compensare într-un cuantum sau într-un ritm care determină depăşirea plafonului zilnic legal admis de 0,04% din valoarea totală a creditului. Respectiv, în condițiile în care, debitorului i-a fost debursată efectiv suma echivalentă cu 1261 euro, în loc de 1300 euro, dobânda urma să fie calculată din suma creditului/împrumutului utilizată efectiv.

Totodată, susține că, taxa de utilizare a platformei urma să fie reflectată separat în graficul de plăți. La caz, aceasta este inclusă în corpul creditului/împrumutului tras, dar nedebursat consumatorului. În asemenea condiții, devin incidente efectele juridice, prevăzute la art. 15 alin. (9) din Legea nr. 202/2013.

Referitor la solicitarea reclamantei reconvenționale de a constata caracterul abuziv al pct. 2.3.4 și 4.1 din contract, din care rezultă obligația de plată a dobânzii în mărime de 18,09%, Comisia Națională a Pieței Financiare menționează că, norma legală prevăzută la art. 1075 alin. (2) din Codul civil, în temeiul căreia evaluarea caracterului abuziv al clauzelor nu poate să se refere la obiectul contractului şi nici la caracterul adecvat al preţului sau al remunerației, or, dobânda percepută de către creditor constituie o remunerație în schimbul serviciilor acordate. Complementar, necesită a fi relevat faptul că Curtea de Justiție a Uniunii Europene (CJUE), în nenumăratele sale decizii, a statuat că acele clauze contractuale care se circumscriu noţiunii de „obiect [principal al] contractului", în sensul articolului 4 alineatul (2) din Directiva 93/13, trebuie înțelese ca fiind cele care stabilesc prestațiile esențiale ale acestui contract și care, ca atare, îl caracterizează. În cadrul unui contract de credit, împrumutătorul se angajează, în principal, să pună la dispoziția împrumutatului o anumită sumă de bani, acesta din urmă angajându-se, la rândul său, în principal să ramburseze, în general cu dobândă, această sumă potrivit termenelor de scadență prevăzute (*Hotărârea din 10 iunie 2021, BNP Paribas Personal Finance, C-776/19-C-782/19, EU:C:2021:470, punctul 57 și jurisprudența citată*).

Totuşi, prin prisma art. 1075 din Codul civil, exceptarea de la evaluarea unor astfel de clauze este condiționată de respectarea obligației de transparență, prevăzute la art. 1071 din Codul civil. La subiect, din pct. 12 şi 13 din cererea de chemare în judecată, se relevă că contractul a fost încheiat la distanță, pe platforma online a creditorului, prin utilizarea mijloacelor de comunicare la distanță, anume prin expedierea SMS (recunoscut ca mijloc de comunicare, potrivit Listei mijloacelor de comunicare utilizate în cadrul contractelor la distanţă privind serviciile financiare de consum, din Anexa la Legea nr. 157/2014).

Astfel, făcând trimitere la prevederile art. 4 alin. (1) şi alin. (2) și art. 15 alin. (1) din Legea nr. 157/2014, Comisia Națională a Pieței Financiare precizează că, în condițiile prestării unui serviciu financiar de acordare a creditului/împrumutului unui consumator, furnizorul/creditorul este ținut de respectarea obligației prevăzute la art. 5 din Legea nr. 202/2013, inclusiv, de furnizare a informației precontractuale prin intermediul formularului prezentat în anexa nr.1 din aceeași lege, fie înainte fie imediat după încheierea contractului de credit (art. 5 alin. (6) din Legea nr. 202/2013).

Intervenientul accesoriu susține că, prin adoptarea Legii nr. 202/2013, statul a urmărit obiectivul de a stabili un regim juridic specific de reglementare a raporturilor juridice de acordare a creditelor pentru consum, care să asigure o protecție sporită a consumatorilor de servicii financiare corespunzătoare, reieşind din poziția net inferioară a consumatorilor în raport cu creditorii-profesionişti şi din lipsa cunoştinţelor extinse în domeniile aferente acordării creditelor. Astfel, prin stabilirea cerinței de prezentare a informațiilor precontractuale și contractuale, în modul prevăzut de Legea nr. 202/2013, legiuitorul a urmărit scopul ca toți creditorii să ofere consumatorilor informația de bază necesară, prin utilizarea termenilor unificați/identici, pentru a facilita înțelegerea informației prezentate şi a oferi posibilitatea de a face comparație între mai multe oferte.

De asemenea, invocă faptul că, printre înscrisurile prezentate instanței de fond, nu se regăseşte formularul prenotat. Eventual, în cazul în care formularul nu a fost prezentat consumatorului, acest fapt denotă neexecutarea de către creditor a obligației de prezentare a informațiilor precontractuale asupra caracteristicilor principale ale serviciului prestat (mărimea dobânzii, altor costuri şi plăți, etc.), implicit

asupra nerespectării obligației de transparență a clauzelor contractuale. La rândul său, în temeiul art. 1071 alin. (2) din Codul civil, clauza propusă de către profesionist cu încălcarea obligației de transparență poate fi considerată abuzivă doar pe acest unic temei.

Cu privire la solicitarea reclamantei reconvenționale de a constata caracterul abuziv al pet. 3.2 din contract, din care rezultă obligația de plată a taxei/comisionului de utilizare a platformei în mărime de 3,0 la sută, intervenientul accesoriu menționează că, legea nu interzice creditorului să perceapă careva taxe/comisioane, condițiile principale fiind asigurarea transparenței acestora și respectarea limitei legale, stabilite la art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202/2013.

Referitor la solicitarea reclamantei reconvenționale de a constata caracterul abuziv al pct. 5.2 din contract, din care rezultă obligația de plată a penalității în mărime de 0,04 la sută pe zi, intervenientul accesoriu remarcă expunerea echivocă a clauzei. Din interpretarea literală a clauzei prevăzute la pct. 5.2 din contract, rezultă că părțile au convenit aplicarea penalităților doar în situația în care plata lunară nu este efectuată în termen de 3 zile de la data scadenței, termen instituit cu titlu de grație. De altfel, clauza nu prevede perceperea unei penalități sub forma unei dobânzi de întârziere zilnice, aplicabile până la rambursarea creditului/împrumutului scadent/datorat. În context, CNPF apreciază clauza de la pct. 5.2 din contract ca fiind abuzivă, respectiv, lovită de nulitatea absolută.

Comisia Națională a Pieței Financiare făcând trimitere la prevederile art. 1069 alin. (1), alin. (3) și alin. (4) din Codul civil, susține că clauza pentru a fi abuzivă trebuie să producă un dezechilibru între prestațiile părților, analizarea acestei condiții implicând o comparație între interesele celor două părți ale contractului, pentru a se verifica dacă interesul consumatorului a fost neglijat, în raport cu cel al creditorului. La caz, se prezumă că verificarea respectivă se realizează, a priori, prin prisma întrunirii principiului-bunei credințe, or, art. 11 alin. (1) şi alin. (2) din Codul civil defineşte buna-credință prin corectitudine, onestitate, deschidere și luarea în cont a celeilalte părți la raportul juridic.

De asemenea, invocă faptul că, clauza de la pct. 5.2 din contract nu este redactată într-un mod clar şi inteligibil pentru un consumator mediu (condiție esențială potrivit jurisprudenței CJUE), este ambigue în ceea ce privește condițiile şi limitele aplicării. Potrivit CJUE cauza C-26/13 (Kásler) şi alte cauze conexe, clauzele contractuale trebuie să fie nu doar formale, ci inteligibile din punct de vedere economic şi juridic, pentru a permite consumatorului să-şi evalueze consecințele. Astfel, se atestă inducerea în eroare a consumatorului la etapa precontractuală, respectiv, încălcarea dreptului consumatorului prevăzut la art. 16 lit. a) și lit. b) din Legea nr. 105/2003.

Totodată, cu referire la instituția cesionării, precizează că, conform art. 823 alin. (1) din Codul civil, „O creanţă transmisibilă și sesizabilă poate fi cesionată de titular (cedent) unui terţ (cesionar) în baza unui contract. Din momentul încheierii unui astfel de contract, cedentul este substituit de cesionar în drepturile ce decurg din creanţă, dacă din contractul de cesiune nu rezultă un moment ulterior.”.

În speța dedusă judecății, creditorul a cesionat creanţa sa față de debitor reclamantului în baza Actului de predare – primire a creanţelor nr. 18 din 11.11.2024 la contractul de cesiune a creanţelor nr. 1 din 22.06.2023. Însă, prevederile ce se referă la cesiunea contractului de credit nu sunt aplicabile speței, or, potrivit art. 1773 alin. (1) din Codul civil, creditorul poate cesiona contractul de credit unei bănci sau organizaţiei de creditare nebancară cu sediul sau sucursală în Republica Moldova.

La caz, reclamantul nu întrunește condiția legală prenotată (nu este nici bancă și nici organizație înregistrată în Registrul organizațiilor de creditare nebancară autorizate), respectiv, este exclusă cesiunea contractului de credit, prevăzută la art. 1773 din Codul civil. Mai mult, alin. (5) al aceluiaşi articol stabileşte că „Prezentul articol nu se aplică contractelor care au ca obiect doar cesiunea de creanţă sau doar preluarea datoriei, în cazul acestora fiind aplicabile dispoziţiile art.823-848.”.

Astfel, invocă faptul că, cesiunea creanţei formate dintr-un contract de credit nu are ca efect subrogarea creditorului în cadrul raportului contractual, or, cesionarului i-a fost cedat doar dreptul de a cere de la debitor executarea obligației de a da. Cu alte cuvinte, contractul de credit, fiind înlocuit cu cel de cesiune (un raport juridic nou), încetează să producă efecte juridice.

Argumentele și poziția intervenientului accesoriu OCN ”Fagura Marketplace” SRL:

În termenul acordat de instanță pentru prezentarea poziției procesuale, intervenientul accesoriu

OCN ”Fagura Marketplace” SRL nu și-a exercitat dreptul de a depune referință asupra acțiunii reconvenționale înaintată de Vornicescu Svetlana, nu a prezentat obiecții sau explicații scrise cu privire la pretențiile formulate de reclamanta reconvențională.

În ședința de judecată avocatul Ion Lunca în interesele SRL ”Debit Lex” a pledat pentru admiterea integrală a acțiunii de bază și respingerea acțiunii reconvenționale, ca fiind neîntemeiată.

În ședința de judecată pârâtul Vornicescu Svetlana și intervenientul accesoriu Comisia Națională a Pieței Financiare fiind înștiințați în mod legal nu s-au prezentat, nu au comunicat instanței motivele absenței lor, însă și-a expus poziția prin referințele anexate la materialele cauzei.

În ședința de judecată pârâtul Vornicescu Evghenii și intervenientul accesoriu OCN ”Fagura Marketplace” SRL fiind înștiințat în mod legal nu s-au prezentat, nu au comunicat instanței motivele absenței lor și nu au solicitat amânarea ședinței de judecată, motiv pentru care instanța a considerat posibilă examinarea cauzei în absența acestora.

Aprecierea instanței de judecată

Studiind materialele dosarului și înscrisurile probatorii administrate, verificând circumstanțele de fapt și de drept expuse de reclamant, obiecțiile pârâtului și poziția intervenientului accesoriu, instanța de judecată constată că acțiunea reconvenţională intentată de copîrîtul Vornicescu Svetlana este una neîntemeiată și urmează a fi respinsă, iar cererea de chemare în judecată înaintată de SRL ”Debit Lex” este una întemeiată, urmând a fi admisă integral, din următoarele raționamente.

Din sensul art. 5 din Codul de procedură civilă, orice persoană interesată este în drept să se adreseze în instanță judecătorească, în modul stabilit de lege, pentru a-și apăra drepturile încălcate sau contestate, libertățile și interesele legitime. Nici unei persoane nu i se va refuza apărarea judiciară din motiv de inexistență a legislației, de imperfecțiune, coliziune sau obscuritate a legislației în vigoare. Renunțarea uneia dintre părți la dreptul de a se adresa în judecată prin încheierea în prealabil a unei convenții nu are efect juridic, cu excepția cazurilor de încheiere, în condițiile legii, a unei convenții arbitrale.

Potrivit art. 130 alin. (1) din Codul de procedură civilă, instanța judecătorească apreciază probele după intima ei convingere, bazată pe cercetarea multe aspectuală, completă, nepărtinitoare și nemijlocită a tuturor probelor din dosar în ansamblul și interconexiunea lor, călăuzindu-se de lege.

În temeiul art. 240 alin. (1) din Codul de procedură civilă, la deliberarea hotărârii, instanța judecătorească apreciază probele, determină circumstanțele care au importanță pentru soluționarea cauzelor, care au fost sau nu stabilite, caracterul raportului juridic dintre părți, legea aplicabilă soluționării cauzei și admisibilitatea acțiunii.

Conform art. 239 Codul de procedură civilă, hotărârea judecătorească trebuie să fie legală și întemeiată. Instanța își întemeiază hotărârea numai pe circumstanțele constatate nemijlocit de instanță și pe probele cercetate în ședință de judecată.

În mod preliminar, instanța atestă că, prevederile art. art. 240 alin. (3), 60 alin. (4) și 166 alin. (1) CPC, reflectă caracterul devolutiv (limitele de expunere) al unui proces civil, unde concluziile instanța trebuie să vizeze strict temeiurile invocate în acțiune, obiectul și părțile acestui proces.

Din probele pertinente conform textelor de lege enunțate, administrate în speță, raportate la raportul juridic litigios dedus judecății, rezultă următoarea situație de fapt.

Cercetând materialele cauzei, instanța a constatat că, la 17 octombrie 2022, între OCN ”Fagura Marketplace” SRL în calitate de împrumutător și Svetlana Vornicescu în calitate de împrumutat a fost încheiat în regim online contractul de împrumut nr. 102204194303, prin care OCN ”Fagura Marketplace” SRL a transmis pârâtei Sevtlana Vornicescu cu titlu de împrumut suma de 1300 euro, pe un termen de 12 de luni din data semnării, iar Svetlana Vornicescu s-a obligat să ramburseze creditul împreună cu taxele aferente (f.d. 16 – 18).

Prin ordinul de plată nr. 1514 din 17 octombrie 2022, se confirmă că Svetlana Vornicescu a primit de la OCN ”Fagura Marketplace” SRL suma împrumutului în mărime de 23821,05 lei (f.d. 20).

La 22 iunie 2023, OCN ”Fagura Marketplace” SRL în calitate de cedent și SRL ”Debit Lex” în calitate de cesionar au încheiat contractul de cesiune nr. 1, prin care părțile au convenit în cedarea de către cedent în favoarea cesionarului a dreptului de creanță împotriva debitorilor săi (f.d. 28 – 30).

Urmează de reținut că, prin actul de predare – primire a creanțelor întocmit în baza contractului de cesiune nr. 1 din 22 iunie 2023, OCN ”Fagura Marketplace” SRL a cesionat, iar SRL ”Debit Lex” a preluat creanța în privința debitorului Svetlana Vornicescu în mărime totală de 787,46 euro (f.d. 31).

Prin urmare, având în vedere nerambursarea creditului de către pârâtă, la 11 noiembrie 2024, SRL ”Debit Lex” a expediat în adresa pârâților o notificarea privind achitarea datoriei acumulate, reclamantul rezervându-și dreptul de a recupera creanțele sale în mod silit prin intermediul instanțelor de judecată, unde suplimentar va solicita și încasarea din contul pârâților a cheltuielilor de judecată compuse din taxa de stat și onorariul avocatului. Însă, deși pârâții au recepționat notificarea la 18 decembrie 2024 nu au reacționat în niciun mod (f.d. 32 – 33).

În consecință, la 24 decembrie 2024, SRL ”Debit Lex” s-a adresat cu prezenta cerere de chemare în judecată prin care a solicitat încasarea datoriei, dobînzii de întîrziere și compensarea cheltuielilor de judecată, iar în cadrul examinării cauzei Svetlana Vornicescu a înaintat acţiune reconvenţională prin care a solicitat nulitatea clauzelor contractuale abuzive, și anume a pct. 2.3.4 şi 4.1, pct. 3.2 și pct. 5.2 din contractul de împrumut nr. 102204194303 din 17 octombrie 2022.

Preliminar, instanța de judecată menționează că, având în vedere interdependența dintre acțiunea principală și acțiunea reconvențională, precum și faptul că soluția asupra pretențiilor formulate prin acțiunea reconvențională este susceptibilă să influențeze examinarea acțiunii principale, instanța va purcede mai întâi la examinarea acțiunii reconvenționale, iar ulterior a acțiunii principale.

Cu privire la acţiunea reconvenţională intentată de copîrîtul Vornicescu Svetlana împotriva SRL ”Debit Lex”, intervenienți accesorii OCN ”Fagura Marketplace” SRL și Comisia Națională a Pieței Financiare privind nulitatea clauzelor contractuale abuzive, instanța reține următoarele.

Potrivit art. 9 alin. alin. (1), (2) lit. a) Cod civil, drepturile şi obligaţiile civile apar în temeiul legii, precum şi în baza actelor persoanelor fizice şi juridice care, deşi nu sînt prevăzute de lege, dau naştere la drepturi şi obligaţii civile, pornind de la principiile legislaţiei civile. Drepturile şi obligaţiile civile apar din contracte şi din alte acte juridice.

Conform art. 10 alin. (1) Cod civil, persoanele fizice şi juridice participante la raporturile juridice civile trebuie să îşi exercite drepturile şi să îşi execute obligaţiile cu bună-credinţă, în acord cu legea, cu contractul, cu ordinea publică şi cu bunele moravuri. Buna-credinţă se prezumă pînă la proba contrară.

Iar, în conformitate cu prevederile art. 11 Cod civil, buna-credinţă este un standard de conduită a unei părţi, caracterizată prin corectitudine, onestitate, deschidere şi luarea în cont a intereselor celeilalte părţi la raportul juridic. În special, este contrar bunei-credinţe ca o parte să acţioneze în contradicţie cu declaraţiile pe care le-a făcut anterior sau cu comportamentul pe care l-a avut anterior în cazul în care cealaltă parte, în detrimentul său, s-a bazat în mod rezonabil pe acele declaraţii sau acel comportament.

Conform art. 774 alin. (1) Cod civil, în virtutea raportului obligaţional, creditorul este în drept să pretindă de la debitor executarea unei prestaţii, iar debitorul este ţinut să o execute. Prestaţia poate consta în a da, a face sau a nu face.

Conform art. 775 alin. (1) Cod civil, debitorul şi creditorul trebuie să se comporte cu bună-credinţă la momentul naşterii, pe durata existenţei, la momentul executării şi stingerii obligaţiei.

Potrivit art. 858 alin. alin. (1), (2) Cod civil, temeiul executării rezidă în existența unei obligații. Obligaţia trebuie executată în modul corespunzător, cu bună-credinţă, la locul şi în momentul stabilit.

Conform art. 1242 alin. (1) Codul civil, prin contractul de împrumut o parte (împrumutător) se obligă să dea în proprietate celeilalte părţi (împrumutatul) bani sau alte bunuri fungibile, iar aceasta se obligă să restituie banii în aceeaşi sumă sau bunuri de acelaşi gen, calitate şi cantitate la expirarea termenului pentru care i-au fost date.

Din esența normelor de drept enunțate este de înțeles că contractul de împrumut reprezintă o înțelegere (acord) încheiată la momentul realizării acordului de voință asupra tuturor condițiilor esențiale, prin care împrumutătorul se obligă să dea în proprietate împrumutatului bani sau alte bunuri fungibile, iar ultimul se obligă să restituie aceeași sumă de bani sau bunuri de același gen, calitate sau cantitate.

Conform pct. 2.3.4 din contractul de împrumut nr. 102204194303 din 17 octombrie 2022, dobânda împrumutului – 18,9% (rata dobânzii fixă).

Potrivit pct. 4.1 din contractul menționat, pentru utilizarea împrumutului acordat, împrumutatul plătește împrumutătorului o dobândă în mărimea stabilită la pct. 2.3.4 din prezentul contract.

În pct. 3.2 din contractul de împrumut menționat supra, părțile au prevăzut că, împrumutul se eliberează prin transfer bancar într-o singură tranșă, în termen de până la o zi lucrătoare, cu reținerea de către împrumutător de la împrumutat a taxei de utilizare a Platformei*****, stabilită conform tarifelor și condițiilor de utilizare a Platformei.

Iar în pct. 5.2 din contract s-a indicat, că, pentru neachitarea plății lunare în termenul de grație, împrumutatul va achita împrumutătorului o penalitate în mărime de 0,04% din valoarea totală a creditului pentru termenul de utilizare efectivă a împrumutului de către împrumutat.

Potrivit art. 3 Codul civil, are calitatea de consumator orice persoană fizică care, în cadrul unui raport juridic civil, acţionează predominant în scopuri ce nu ţin de activitatea de întreprinzător sau profesională. Persoana fizică nu are calitatea de consumator dacă cealaltă parte a raportului juridic civil nu are calitatea de profesionist. Are calitatea de profesionist orice persoană fizică sau juridică de drept public sau de drept privat care, în cadrul unui raport juridic civil, acţionează în scopuri ce ţin de activitatea de întreprinzător sau profesională, chiar dacă persoana nu are scopul de a obţine un profit din această activitate.

Potrivit art. 329 alin. (1) Cod civil, în contractele cu consumatorii sînt nule clauzele abuzive, precum şi clauzele prin care se derogă de la dispoziţiile legale de la care este interzis a se deroga în detrimentul consumatorului (nulitatea de protecţie).

În conformitate cu art. 332 alin.(1) Cod civil, dispoziţiile legale privind nulitatea actului juridic se aplică în mod corespunzător cînd doar una sau mai multe clauze ale sale sînt supuse nulităţii.

În conformitate cu art. 1069 Cod civil, (1) Clauza propusă de una dintre părți nu este negociată individual dacă cealaltă parte nu a putut să-i influențeze conținutul, în special deoarece aceasta s-a elaborat anticipat, indiferent că face parte din clauze standard sau nu. (2) Dacă una dintre părți propune celeilalte părți să selecteze din mai multe clauze, clauza nu se consideră negociată individual doar pentru că cealaltă parte a selectat din clauzele propuse. (3) Dacă o clauză a fost propusă ca parte a unor clauze standard, se prezumă că ea nu a fost negociată individual. (4) În contractul dintre un profesionist și un consumator se prezumă că: a) clauzele au fost propuse de către profesionist; b) clauzele nu au fost negociate individual; c) clauzele elaborate de către un intermediar sau un alt terț au fost propuse de către profesionist. (5) Faptul că anumite aspecte ale unei clauze sau o anumită clauză au fost negociate individual nu exclude aplicarea dispozițiilor prezentului capitol pentru restul contractului. (6) Clauză standard se consideră clauza care a fost elaborată anticipat pentru o multitudine de contracte implicînd diferite părți și care nu a fost negociată individual.

Conform art. 1072 alin. (1) și alin. (2) Cod civil, (1) Într-un contract dintre un profesionist și un consumator, clauza care nu a fost negociată individual se consideră abuzivă dacă este propusă de către profesionist și dezavantajează considerabil, contrar bunei-credințe, consumatorul. Articolele 1077-1079 cuprind lista clauzelor considerate abuzive în contractul dintre un profesionist și un consumator fără necesitatea evaluării lor conform alin. (1) din prezentul articol și art. 1075.

Potrivit art. 1077 alin.(1) pct. 3 din Codul civil, sînt considerate abuzive clauzele care nu au fost negociate individual şi au ca obiect sau efect: obligarea consumatorului de a respecta clauze cu care acesta nu a avut posibilitatea reală să se familiarizeze înainte de încheierea contractului;

În conformitate cu art. 1079 Cod civil, într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauzele indicate la art.1077 alin.(1) pct.1)-3) sînt considerate abuzive chiar dacă ele au fost negociate individual cu consumatorul.

Conform art. 1244 alin. alin. (1) și (2) Cod civil, în baza contractului de împrumut, părțile pot prevedea și plata unei dobînzi, a cărei rată anuală nu poate depăși dublul ratei de referință CHIBOR înregistrată în ziua bancară anterioară datei în care părțile au stipulat rata dobînzii. În sensul prezentului alineat, rata de referință CHIBOR este rata calculată în modul stabilit de Banca Națională a Moldovei, în baza cotațiilor orientative/ferme ale băncilor contributorii pentru plasarea mijloacelor bănești în lei

moldovenești la alte bănci, pe termen de 12 luni. Interdicţia prevăzută la alin. (1) nu se aplică dobânzilor percepute sau plătite de către Ministerul Finanţelor, Banca Naţională a Moldovei, de băncile comerciale, de asociaţiile de economii şi împrumut, organizaţiile de creditare nebancară, în temeiul împrumuturilor acordate prin intermediul platformelor de finanțare participativă, precum şi în alte cazuri prevăzute de lege.

În această ordine de idei, instanța de judecată reține că, cerințele reclamantei reconvenționale Svetlana Vornicescu se referă exclusiv la acele clauze care prevăd costurile aferente contractului de împrumut și executării sale.

Potrivit art.1075 alin.(2) Cod civil, evaluarea caracterului abuziv al clauzelor nu poate să se refere la obiectul contractului şi nici la caracterul adecvat al preţului sau al remuneraţiei, pe de o parte, faţă de bunurile, lucrările sau serviciile furnizate în schimbul acestora, pe de altă parte, în cazul în care s-a respectat obligaţia de transparenţă, prevăzută la art.1071. Obiectul contractului şi raportul dintre preţ şi calitate pot fi luate în considerare la evaluarea caracterului abuziv al celorlalte clauze contractuale.

În conformitate cu art.1071 alin. (1) și alin. (2) din Codul civil, persoana care prezintă clauze care nu au fost negociate individual este obligată să se asigure că ele sînt elaborate şi comunicate într-un limbaj clar şi inteligibil, precum şi să fie lizibile. Această cerinţă este aplicabilă textului în întregime, inclusiv notelor de subsol, trimiterilor la alte texte sau specificaţiilor de orice natură.(2) Într-un contract dintre un profesionist şi un consumator, clauza propusă de către profesionist cu încălcarea obligaţiei de transparenţă impuse prin dispoziţiile alin.(1) poate fi considerată abuzivă doar pe acest unic temei.

În această ordine de idei, instanța de judecată reține că, din analiza art. 1075 alin. (2) și art. 1071 alin. (1) din Codul civil rezultă că examinarea caracterului abuziv al clauzelor referitoare la costurile contractului de împrumut - inclusiv dobânda, comisioanele și penalitățile - este, de regulă, exclusă, acestea ținând de prețul sau remunerația contractului. O asemenea analiză devine posibilă doar în mod excepțional, și anume exclusiv în situația în care nu este respectată cerința de transparență prevăzută la art. 1071 alin. (1) Cod civil, respectiv atunci când clauzele nu sunt formulate într-un limbaj clar și inteligibil sau nu sunt lizibile.

În speță, instanța reține că, clauzele contractuale contestate respectă pe deplin cerințele de transparență. Analizând clauzele contractului de împrumut rezultă că acestea sunt redactate într-un limbaj clar, inteligibil și accesibil, fiind expuse într-o manieră lizibilă și previzibilă.

Mai mult, din însăși conduita pârâtei rezultă că obligațiile contractuale i-au fost pe deplin clare: acesta a executat parțial contractul prin achitarea unor rate, iar în cadrul acțiunii reconvenționale face trimitere expresă la costurile concrete prevăzute de contract. Toate aceste elemente confirmă că pârâta a înțeles natura și întinderea obligațiilor asumate, astfel încât nu se poate reține încălcarea cerinței de transparență, iar, în consecință, lipsesc temeiuri pentru examinarea caracterului abuziv al clauzelor ce vizează costurile contractului.

Prin urmare, instanța de judecată respinge ca nefondate argumentele reclamantei reconvenționale, precum că nu a avut posibilitatea de a se familiariza cu conținutul clauzelor contractuale și de a-i negocia conținutul, înainte de semnare. Or, faptul că contractul a fost încheiat în ziua adresării, nu poate fi interpretată prin ea însăși, ca lipsă a unei posibilități reale de analiză sau negociere. Consumatorul Svetlana Vornicescu a avut posibilitatea de a lua cunoștință de conținutul contractului înainte de exprimarea consimțământului, precum și libertatea de a accepta sau de a refuza încheierea acestuia, or din materialele cauzei nu rezultă că i-ar fi fost împiedicat accesul la conținutul clauzelor contractuale.

De asemenea, instanța precizează că, contractul nu i-a fost impus în mod automat sau fără consimțământ, ci a fost acceptat în mod voluntar, în urma exprimării acordului său expres. Circumstanțele date rezultă și din pct. 10.1 lit. j) din contract, unde părțile de comun acord au stabilit că la semnarea prezentului contract a avut posibilitatea reală să negocieze clauzele contractuale cu împrumutătorul, a avut timp suficient și posibilitatea să se consulte cu un jurist/avocat pentru a înțelege pe deplin prevederile prezentului contract și efectele încheierii prezentului contract, a înțeles toate clauzele contractuale indicate în prezentul contract, este de acord cu toate clauzele și nu are obiecții, astfel încât împrumutatul consimte că este exclus de orice viciu de consimțământ.

Instanța apreciază că, clauzele contestate de către Svetlana Vornicescu privind dobânda, taxa de utilizare a Platformei***** și penalitățile - se înscriu în sfera valorii contractului și a contraprestației datorate, fiind indisolubil legate de obiectul acestuia. Simplul fapt că anumite clauze au fost preformulate ori că reclamanta reconvențională nu a solicitat modificarea acestora nu este suficient, prin el însuși, pentru a conduce la concluzia caracterului lor abuziv.

Mai mult decât atât, potrivit pct. 11.1 din contract, acesta „intră în vigoare din momentul semnării lui de către împrumutător și împrumutat", iar acest moment este decis exclusiv de către pârâtă, atunci cînd ea consideră că este pregătită să accepte oferta.

Totodată, instanța reține că, Svetlana Vornicescu a avut la dispoziție inclusiv posibilitatea de a revoca contractul, în condițiile prevăzute de lege și de contractul de împrumut, însă nu a uzat de acest drept, ceea ce constituie un indiciu suplimentar al faptului că aceasta a acceptat în mod conștient și neechivoc condițiile contractuale.

În aceste circumstanțe, instanța apreciază că invocarea caracterului pretins abuziv al clauzelor contractuale constituie un mijloc de apărare procesuală împotriva pretențiilor formulate de reclamant, fără ca aceasta să fie susținută de probe concludente privind existența unor vicii ale consimțământului ori a unor clauze contrare dispozițiilor legale imperative.

În afară de aceasta, reclamanta reconvențională nu a demonstrat în ce măsură a dezavantajat-o clauzele contestate, în ce mod concret clauzele contestate au creat un dezavantaj considerabil în sarcina sa, nu a indicat existența unui dezechilibru real între drepturile și obligațiile părților sau o eventuală încălcare a principiului bunei-credințe.

Dimpotrivă, costurile contractuale prevăzute în contractul de împrumut sunt rezonabile și conforme practicii pieței, neavând un caracter excesiv. Dobânda anuală de 18,9%, taxa de utilizare a platfomei de 3% și mecanismul penalităților reflectă natura oneroasă a contractului de împrumut, se încadrează în limitele obișnuite ale unor asemenea raporturi juridice, nefiind de natură să creeze un dezechilibru semnificativ între părți, în sensul art. 1072 Cod civil.

Prin urmare, în lipsa demonstrării unui dezavantaj considerabil și a unui dezechilibru contractual, nu este întrunită încă una dintre condițiile prevăzute de art. 1072 Cod civil pentru calificarea clauzelor drept abuzive.

Totodată, cu referire la taxa de utilizare a Platformei, instanța de judecată o apreciază ca fiind justificată, care corespunde serviciilor efectiv prestate. Astfel, potrivit Acordului utilizatorului Platformei Fagura (f.d. 112 – 117), care constituie un corp comun cu contractul de împrumut, taxa de utilizare a Platformei reprezintă taxa opțională, achitată o singură dată de către împrumutatul consumator în mărime de 3% din corpul împrumutului contractat, plătită către OCN "Fagura Marketplace" SRL, care administrează platforma*****.

Prin urmare, această taxă reprezintă remunerarea pentru serviciile de administrare electronică a împrumutului prin opțiunea „Împrumut online", fiind stabilit în mod expres și transparent scopul pentru care aceasta este percepută, contrar alegațiilor reclamantei reconvenționale.

Cu referire la invocarea art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori, instanța reține că potrivit normei citate, se interzice aplicarea ratei dobânzii de credit anuale specificate în contractul de credit dacă aceasta depășește 50%, iar toate celelalte plăți aferente (comisioane, taxe, penalități, dobânzi de întârziere și orice alt tip de plată), cu excepția dobânzii, pe o zi de credit depășesc 0,04% din valoarea totală a creditului.

În speță, instanța constată că aceste condiții nu sunt întrunite. Or, contractul de împrumut prevede o rată anuală a dobânzii de 18,9%, inferioară plafonului maxim de 50% prevăzut de art. 15 alin. (7) lit. a) din Legea nr. 202/2013. Taxa de utilizare a Platformei, percepută o singură dată, în cuantum de 3% din valoarea împrumutului, nu reprezintă o plată aferentă calculată pe zi de credit, astfel încât nu intră în categoria limitată de dispoziția legală menționată. Iar în ceea ce privește penalitatea contractuală de 0,04%, aceasta este datorată exclusiv în cazul neexecutării obligațiilor de plată și corespunde plafonului maxim permis de lege, fără a-l depăși.

Prin urmare, costurile contractuale convenite de părți nu contravin limitelor imperative instituite de Legea nr. 202/2013, iar susținerile reclamantei reconvenționale privind pretinsa nelegalitate a acestora sunt neîntemeiate.

În consecință, având în vedere circumstanțele de fapt stabilite, probele administrate și dispozițiile legale incidente, instanța concluzionează că acţiunea reconvenţională intentată de copîrîtul Vornicescu Svetlana împotriva SRL ”Debit Lex”, intervenienți accesorii OCN ”Fagura Marketplace” SRL și Comisia Națională a Pieței Financiare privind nulitatea clauzelor contractuale abuzive, urmează a fi respinsă ca neîntemeiată.

Cu privire la cererea de chemare în judecată depusă de SRL ”Debit Lex” împotriva lui Vornicescu Svetlana și Vornicescu Evghenii cu privire la încasarea datoriei, dobînzii de întîrziere și compensarea cheltuielilor de judecată, instanța de judecată reține următoarele.

Instanța de judecată reiterează că la 17 octombrie 2022, între OCN ”Fagura Marketplace” SRL în calitate de împrumutător și Svetlana Vornicescu în calitate de împrumutat a fost încheiat în regim online contractul de împrumut nr. 102204194303, prin care OCN ”Fagura Marketplace” SRL a transmis pârâtei Sevtlana Vornicescu cu titlu de împrumut suma de 1300 euro, pe un termen de 12 de luni din data semnării, iar Svetlana Vornicescu s-a obligat să ramburseze creditul împreună cu taxele aferente.

Potrivit pct. 7.4 lit. c) din contract, părțile au stabilit că, împrumutătorul are dreptul să cesioneze contractul de împrumut precum și drepturile sale ce reies din prezentul contract, terțelor persoane, fără acordul împrumutatului.

Astfel, se constată că SRL ”Debit Lex” a înaintat prezenta cerere de chemare în judecată cu privire la încasarea de la pârâți a sumei de 787,46 Euro cu titlu de sold restant la împrumut; sumei de 291,65 Euro cu titlu de dobîndă de întîrziere pentru perioada 17.03.2023-28.02.2025; sumei de 225,21 Euro cu titlu de penalitate contractuală și a cheltuielilor de judecată, invocând contractul de cesiune nr. 1 din 22 iunie 2023, prin care părțile au convenit în cedarea de către cedent în favoarea cesionarului a dreptului de creanță împotriva debitorilor săi.

Instanța relevă că, conform art. 823 alin. (1) Codul civil, O creanţă transmisibilă şi sesizabilă poate fi cesionată de titular (cedent) unui terţ (cesionar) în baza unui contract. Din momentul încheierii unui astfel de contract, cedentul este substituit de cesionar în drepturile ce decurg din creanţă, dacă din contractul de cesiune nu rezultă un moment ulterior.

Așadar, din analiza normei enunțate, este de înțeles că pentru a fi cesionată creanța, aceasta trebuie să fie sesizabilă, adică să existe la momentul cesiunii pentru a fi transmisă și să poată fi urmărită și executată silit.

În acest sens, instanța reține că, potrivit pct. 1.5 al contractului de cesiune nr. 1 din 22 iunie 2023, dreptul de creanță se transmite de la cedent către cesionar în baza unui act de predare – primire care conține date despre creanță (datoria la zi, structura datoriei, datoria de bază, dobînda de întîrziere calculată, penalitatea calculată), debitorii (date personale despre debitori).

Astfel, instanța conchide că, drept temei al cesionării creanțelor, servește contractul de cesiune nr. 1 din 22 iunie 2023 și actul de predare – primire a creanțelor nr. 18 din 11 noiembrie 2024 întocmit în baza contractul de cesiune nr. 1 din 22 iunie 2023, ultimul având principalul scop de a constata și a statua juridic transmiterea creanțelor deținute de către cedent.

Potrivit pct. 1.4 din contractul de cesiune nr. 1 din 22 iunie 2023, cedentul cesionează, iar cesionarul preia toate drepturile de creanță ale cedentului, împreună cu drepturile de garanție şi alte drepturi accesorii acesteia, care rezultă din contractele de creditare încheiate de către cedent cu clienții săi şi care au datorii neachitate față de cedent, inclusiv drepturile prezente şi/sau viitoare legate de recuperare a creanței şi/sau a dobânzilor, comisioanelor şi/sau a penalităților contractuale şi/sau în baza legii, precum şi/sau ***dreptul de a calcula în continuare, în temeiul contractului şi sau în temeiul legii dobânzi de întârziere şi penalități, până la achitarea integrală a datoriei de către debitor,*** precum şi/sau dreptul de a urmări executarea integrală a creanței pe cale judiciară şi/sau cea de executare; precum şi/sau reptul de a prelucra (în sens larg) datele cu caracter personal ale debitorului, inclusiv de a transmite datele despre restanță birourilor istoriilor de credit.

Astfel, instanța de judecată reiterează că, potrivit actul de predare – primire a creanțelor nr. 18 din 11 noiembrie 2024, OCN ”Fagura Marketplace” SRL a cesionat, iar SRL ”Debit Lex” a preluat creanța în condițiile contractului de cesiune, soldul restant la împrumut în mărime totală de 787,46 euro.

Totodată, potrivit calculului dobânzii de întârziere și a comisionului efectuat de reclamant și anexat la materialele cauzei, se atestă că, pentru perioada 17.03.2023-28.02.2025, pârâta înregistrează o restanță în mărime de 291,65 Euro cu titlu de dobîndă de întîrziere și suma de 225,21 Euro cu titlu de penalitate contractuală (f.d. 27).

Urmează de reținut că, potrivit art. 24 alin. (2) din Codul familiei, soţii răspund cu întreg patrimoniul lor pentru obligaţiile care au fost asumate în interesul familiei, fie şi numai de unul dintre ei, precum şi pentru repararea prejudiciului cauzat ca urmare a săvârşirii de către ei a unei infracţiuni, dacă prin aceasta au sporit bunurile comune ale soţilor.

Prin urmare, instanța de judecată reține necesitatea încasării în mod solidar de la Vornicescu Svetlana și Vornicescu Evghenii în beneficiul SRL ”Debit Lex” suma de 787,46 Euro (șapte sute optzeci și șapte, 46 Eurocenți) cu titlu de sold restant la împrumut convertiți în valută națională la cursul BNM la data încasării plății, suma de 291,65 Euro (două sute nouăzeci și unu, 65 Eurocenți) cu titlu de dobîndă de întîrziere pentru perioada 17.03.2023-28.02.2025 convertiți în valută națională la cursul BNM la data încasării plății; suma de 225,21 Euro (două sute douăzeci și cinci, 21 Eurocenți) cu titlu de penalitate contractuală convertiți în valută națională la cursul BNM la data încasării plății.

Conform art. 82 CPC, cheltuielile de judecată se compun din taxa de stat, taxa de timbru și cheltuielile de judecare a cauzei.

În conformitate cu art. 94 alin. (1) CPC, instanţa judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să plătească, la cererea părţii care a avut cîştig de cauză cheltuielile de judecată. Dacă acţiunea reclamantului a fost admisă parţial, acestuia i se compensează cheltuielile de judecată proporţional părţii admise din pretenţii, iar pîrîtului – proporţional părţii respinse din pretenţiile reclamantului.

Ca urmare a faptului că acțiunea reclamantului SRL ”Debit Lex” a fost admisă, instanța de judecată dispune încasarea în mod solidar de la Vornicescu Svetlana și Vornicescu Evghenii în beneficiul SRL ”Debit Lex suma de 1049,97 lei (una mie patruzeci și nouă, 97 bani) cu titlu de taxă de stat, suma de 200 (două sute) lei cu titlu de taxă de timbru și suma de 18,50 (optsprezece, 50 bani) lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

Conform dispozițiilor art. 96 alin. (1) și alin. (2) Cod de procedură civilă, instanța judecătorească obligă partea care a pierdut procesul să compenseze părții care a avut cîștig de cauză cheltuielile ei de asistenta juridică, în măsura în care acestea au fost reale, necesare și rezonabile. Cheltuielile menționate la alin. (1) se compensează părții care a avut cîștig de cauză dacă aceasta a fost reprezentată în judecată de un avocat.

Conform art. 63 alin. (4) Legea cu privire la avocatură nr. 1260 din 19.07.2002, cheltuielile suportate de client în legătură cu acordarea de către avocat a asistenței juridice la apărarea drepturilor și intereselor lui legitime în cauzele penale, civile și administrative urmează a fi compensate integral și proporțional cerințelor admise (respinse) de partea adversă.

În acest sens, instanța de judecată reține că, SRL ”Debit Lex” a fost reprezentat în judecată de avocatul Ion Lunca în baza mandatului nr. 2070100 din 11 decembrie 2024 (f.d. 2), suportând cheltuielili de asistență juridică în sumă totală de 4000 lei, fapt confirmat prin ordinul de plată nr. 804 din 18 decembrie 2024 (f.d. 9).

Totodată, practica Curţii Europene a Drepturilor Omului referitoare la cheltuielile de asistenţă juridică relevă că, cheltuielile pentru asistenţa juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate şi rezonabile ca mărime.

Pentru dovada cheltuielilor suportate, prin prisma practicii Curţii europene a drepturilor omului, se evidenţiază necesitatea prezentării, de către partea care pretinde compensarea cheltuielilor, a următoarelor documente: a) dovada achitării onorariilor avocaţilor (copii de pe dispoziţiile de plată prin virament sau bonurile de plată); b) lista detaliată a actelor/acţiunilor efectuate de avocat şi a timpului aferent acestora (cu tariful şi orarul).

La determinarea cuantumului compensației acordate, prin prisma practicii CEDO, instanța de judecată, pentru a face o apreciere corectă, va ține cont de: complexitatea cauzei; noutatea și dificultatea problemelor juridice ridicate de speță, aportul avocatului la soluționarea cauzei; timpul și munca depusă de avocat; aptitudinile speciale necesare pentru a acorda asistența; faptul în ce măsură munca avocatului în cauza respectivă îi limitează capacitatea de a lucra în alte dosare; rezultatul obținut; restricțiile de timp impuse de client și de circumstanțele cauzei; natura și durata relației dintre avocat și client; experiența, reputația și abilitatea avocatului; justificarea și ponderea mijloacelor de apărare utilizate în cauză; suma despăgubirilor pretinse/obținute în cauză.

Conform punctelor 15 - 17 din Recomandarea privind cuantumul onorariilor avocaților și compensarea de către instanțele de judecată a cheltuielilor de asistență juridică, aprobată prin hotărârea nr. 19-02/27.05.2022 a Consiliului Uniunii Avocaților din Republica Moldova din 27 mai 2022, pornind de la practica CEDO, cheltuielile de asistență juridică trebuie să fie necesare, realmente angajate și rezonabile ca mărime.

Mai mult, prevederile Recomandării citate reţin că, se compensează de către instanțele de judecată cheltuielile de asistență juridică necesare și rezonabile care urmează a fi calculate și apreciate reieșind din volumul lucrului efectuat și importanța documentelor întocmite.

În această ordine de idei, judecătorul reține că, potrivit borderoului nr. 1 privind activitatea avocatului și cheltuielile de asistență juridică, avocatul Ion Lunca a efectuat un șir de acțiuni, printre care: consultarea clientului, identificarea obiectului litigiului – 0,5 h; studierea prealabilă a speței și a materialelor prezentate – 2 h; întocmirea și expedierea notificării, identificarea soluțiilor de soluționare a litigiului pe cale extrajudiciară, discuții telefonice cu debitorul și reprezentantul ei, comunicarea actelor solicitate de către debitor – 3 h; consultarea clientului privind rezultatele obținute în procedura extrajudiciară despre soluționarea litigiului, strategia de apărare în instanța de judecată – 1 h; elaborarea și întocmirea cererii de chemare în judecată – 3,5 h; pregătirea setului de acte pentru participanții la proces, autentificarea înscrisurilor – 1 h; înregistrarea cererii de chemare în judecată, monitorizarea stării dosarului de examinare, obținerea și ridicarea hotărârii de judecată – 1,5 h. (f.d. 10 – 11).

Astfel, instanța de judecată constată că, reclamantul a prezentat dovada achitării către avocatul Ion Lunca a cheltuielilor de asistență juridică, lista actelor și acțiunilor efectuate și a timpului aferent acestora, demonstrând în acest sens că cheltuielile de asistenţă juridică au fost reale, necesare şi rezonabile.

Prin urmare, instanța de judecată dispune încasarea în mod solidar de la Vornicescu Svetlana (IDNP *****) și Vornicescu Evghenii (IDNP *****) în beneficiul SRL ”Debit Lex” (IDNO 1021600028068) suma de 4 000 (patru mii) lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Totodată, instanța apreciază critic argumentele reprezentantului părții pârâte invocate în referință, precum că suma de 4000 lei este considerabilă în raport cu complexitatea cauzei, or, simpla invocare a caracterului pretins excesiv al onorariului nu este suficientă pentru a justifica reducerea acestuia. Partea care solicită diminuarea cheltuielilor de asistență juridică are obligația de a demonstra, prin argumente concrete și pertinente, că acestea nu au fost reale, necesare ori rezonabile, obligație care în speță nu a fost îndeplinită.

Mai mult ca atât, instanța reține că, avocatul Ion Lunca nu doar a formulat și susținut acțiunea principală privind încasarea datoriei rezultată din contractul de împrumut, ci a întocmit referință la acțiunea reconvențională prin care s-a solicitat constatarea nulității unor clauze contractuale pretins abuzive. Examinarea acestor pretenții a impus analiza unui cadru normativ complex, inclusiv a dispozițiilor Codului civil referitoare la protecția consumatorului, clauzele abuzive, contractul de împrumut, cesiunea de creanță, precum și a prevederilor Legii nr. 202/2013 privind contractele de credit pentru consumatori, ceea ce a determinat un volum sporit de muncă din partea reprezentantului reclamantului.

conducându-se de prevederile art.art. 238-241 Cod de Procedură Civilă al Republicii Moldova, instanţa de judecată,-

HOTĂRĂŞTE:

Se respinge acţiunea reconvenţională intentată de copîrîtul Vornicescu Svetlana împotriva SRL ”Debit Lex”, intervenienți accesorii OCN ”Fagura Marketplace” SRL și Comisia Națională a Pieței Financiare privind nulitatea clauzelor contractuale abuzive, ca neîntemeiată.

Se admite cererea de chemare în judecată depusă de avocatul Ion Lunca în interesele SRL ”Debit Lex”.

Se încasează în mod solidar de la Vornicescu Svetlana (IDNP *****) și Vornicescu Evghenii (IDNP *****) în beneficiul SRL ”Debit Lex” (IDNO 1021600028068) suma de 787,46 Euro (șapte sute optzeci și șapte, 46 Eurocenți) cu titlu de sold restant la împrumut convertiți în valută națională la cursul BNM la data încasării plății, suma de 291,65 Euro (două sute nouăzeci și unu, 65 Eurocenți) cu titlu de dobîndă de întîrziere pentru perioada 17.03.2023-28.02.2025 convertiți în valută națională la cursul BNM la data încasării plății; suma de 225,21 Euro (două sute douăzeci și cinci, 21 Eurocenți) cu titlu de penalitate contractuală convertiți în valută națională la cursul BNM la data încasării plății.

Se încasează în mod solidar de la Vornicescu Svetlana (IDNP *****) și Vornicescu Evghenii (IDNP *****) în beneficiul SRL ”Debit Lex” (IDNO 1021600028068) suma de suma de 4 000 (patru mii) lei cu titlu de cheltuieli de asistență juridică.

Se încasează în mod solidar de la Vornicescu Svetlana (IDNP *****) și Vornicescu Evghenii (IDNP *****) în beneficiul SRL ”Debit Lex” (IDNO 1021600028068) suma de suma de 1049,97 lei (una mie patruzeci și nouă, 97 bani) cu titlu de taxă de stat, suma de 200 (două sute) lei cu titlu de taxă de timbru și suma de 18,50 (optsprezece, 50 bani) lei cu titlu de cheltuieli de judecată.

În conformitate cu art.255 CPC, instanța explică că, hotărârea judecătorească se execută benevol, în modul stabilit de lege, în termen de 15 zile după ce rămâne definitivă, iar după expirarea termenului dat, creditorul poate solicita executarea silită în condiţiile Codului de executare

Hotărârea cu drept de apel la Curtea de Apel Centru în termen de 30 zile de la ziua pronunţării dispozitivului, prin intermediul Judecătoriei Chişinău (sediul Rîșcani).

Preşedintele şedinţei,
Judecător **Vitalii Ciumac**